

Arrest

nr. 178 451 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 november heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LEMACHE, die loco advocaat C. LEMACHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 2 juni 2009 in het huwelijk met S.A.C., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 20 juli 2009 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoeker verliet zijn echtgenote in september 2009.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 februari 2010 de beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 10 februari 2015 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 152 571 van 16 september 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Via een op 14 december 2015 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 17 maart 2016 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 29 maart 2016 ter kennis werd gebracht vormt de eerste bestreden beslissing.

1.8. Op 21 november 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [O.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 10.02.2015 (bijlage 21 van 05.02.2010) en op 29.03.2016 (bijlage 13 van 17.03.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene trad op 02.06.2009 te Brussel in het huwelijk met een Belgische onderdane mevrouw [C.S.A.]. Op 20.07.2009 vroeg betrokkene gezinshereniging aan op basis van zijn huwelijk (bijlage 19ter). Betrokkene ontving vervolgens op 11.01.2010 een F-kaart geldig tot 22.12.2014. Op 05.02.2010 werd een einde gemaakt aan betrokkenes verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) geldig 30 dagen daar betrokkene geen familiale cel vormde met zijn Belgische echtgenote. Betrokkenes echtscheiding van zijn Belgische echtgenote werd op 06.09.2011 uitgesproken. Op 11.09.2014 vroeg betrokkene een machtiging tot vestiging (bijlage 16). Deze aanvraag werd verworpen op 31.01.2015 (bijlage 17). Deze laatste beslissing werd samen met de beslissing einde van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21 van 05.02.2010) op 10.02.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 21 werd op 19.09.2015 door de RVV verworpen, bijgevolg herleefde het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.02.2010.

Betrokkene heeft op 17.12.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.03.2016. Deze beslissing is op 29.03.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13 van 17.03.2016). Betrokkenes beroep tegen deze beslissingen heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verklaarde aan de politie dd. 21.11.2016 dat hij nog een procedure lopende had. Echter hij kon zelf niet aangeven over welke procedure het zou. Bovendien blijkt uit het dossier van betrokkene dat enkel het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 17.03.2016 nog niet werd afgesloten door de RVV. Echter dit beroep heeft zoals hierboven vermeld, geen schorsende werking.

Betrokkene werd door de gemeente Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 10.02.2015 (bijlage 21 van 05.02.2010) en op 29.03.2016 (bijlage 13 van 17.03.2016).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Kosovo.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing dient te worden gesteld dat artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Aangezien de eerste bestreden beslissing verzoeker op 29 maart 2016 ter kennis werd gebracht is het op 21 november 2016 tegen deze beslissing ingestelde beroep manifest laattijdig.

Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk *ratione temporis*.

2.2.1. Inzake de tweede bestreden beslissing moet worden geduïd dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

2.2.2. Met betrekking tot de vordering tot schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2016 wijst de Raad er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker heeft uiteengezet dat een repatriëring op korte termijn kan worden doorgevoerd aangezien hij reeds opgesloten is in een gesloten centrum. Het hoogdringend karakter van de vordering is bijgevolg voldoende aangetoond en wordt ook niet betwist.

2.2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.4.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een eerste middel *“de onredelijke wachttijd voor het intrekken van het verblijfsrecht”* aan.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoeker wist dat zijn verblijfsrecht enkel en alleen gebaseerd was op het bestaan van zijn gezinscel met zijn Belgische echtgenote.

Verzoeker is op 11.01.2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Deze F-kaart is tot 10.02.2015 NOOIT ingetrokken.

Zoals reeds is uiteengezet in "1. Uiteenzetting van de feiten" heeft verzoeker heeft op geen enkel moment een vermoeden gekregen dat hij niet over de juiste verblijfsdocumenten beschikte.

Verwerende partij heeft meermaals de kans gehad om de F-kaart in te trekken en verzoeker hiervan in kennis te stellen. Zij deed dit echter niet.

Verwerende partij heeft pas 5 jaar na het beëindigen van de 'gezinscel' van verzoeker ingegrepen.

Verzoeker was niet op de hoogte van het wegvallen van zijn grond tot verblijfsrecht, daar hij hiervan niet in kennis was gesteld.

De rechtszekerheid van verzoeker wordt geschonden wanneer door een flagrante nalatigheid, verzoeker niet tijdig op de hoogte is gebracht van de intrekking van zijn F-kaart.

Verzoeker heeft hierdoor kostbare tijd verloren om een gepaste procedure in te leiden.

Bovendien heeft verzoeker zijn leven in België volledig opgebouwd, waardoor het voor hem onmogelijk is om, zelfs tijdelijk, terug te keren naar Kosovo.”

2.2.4.1.2. De Raad merkt op dat verzoekers betoog is gericht tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en dat verzoeker door de motieven die aan de basis liggen van voormelde beslissing te bespreken niet aantoonde dat de in casu tweede bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

Het rechtszekerheidsbeginsel waarnaar verzoeker verder lijkt te willen verwijzen is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginsel van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het feit dat een andere bestuurlijke beslissing pas na vijf jaar werd betekend kan niet worden gededuceerd dat verweerder bij het nemen van de in casu tweede bestreden beslissing voormeld beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Verzoeker toont genoegzaam aan dat zijn familie hier in België legaal verblijft.

Verwerende partij ontkent niet dat het familieleven van verzoeker wel degelijk onder de bescherming van art. 8 EVRM valt.

Verwerende partij oordeelt echter dat de terugkeringsplicht naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit zou staan met een eventuele inbreuk op het familieleven van verzoeker.

Gewone sociale relaties zouden volgens verwerende partij niet vallen onder de bescherming van art. 8 EVRM.

De relatie van verzoeker met zijn broer en zijn gezin is geen gewone sociale relatie. Niet alleen zijn broer maar ook zijn neef en nichtje maken deel uit van het gezin [O.], dat verzoeker zou moeten achterlaten. Er is dus geen sprake van gewone sociale relaties in dit dossier maar wel degelijk van vergaande familiale banden die dienen te worden beschermd. (STUK 14)

Art. 8 EVRM heeft een ruim karakter.

In de rechtspraak van het EHRM werd bevestigd dat tussen naaste (bloed)verwanten kan ook 'family life' bestaan, bijvoorbeeld tussen grootouders en kleinkind en tussen broers en zussen onderling (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, NJ 1997, 539 (Boughanemi/Frankrijk); EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99). Voorwaarde is wel dat sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen hen. De rechter beoordeelt aan de hand van de concrete omstandigheden per geval of hieraan is voldaan. (Ezzouhdi/Frankrijk); EHRM 21 oktober 2004, nr. 75531/01 (I. en U./Noorwegen); HR 21 mei 2010, NJ 2010, 397.100 EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, par. 150 (K. en T./Finland); EHRM 1 juni 2004, 45582/99, par. 35-37 (Lebbink/Nederland); EHRM 21 oktober 2004, nr. 75531/01 (I. en U./Noorwegen); HR 3 juni 2005, NJ 2005, 349. HR 3 juni 2005, NJ 2005, 349 (concl. A-G E.M. Wesseling-van Gent); HR 19 november 1993, NJ 1994, 330; Asser/De Boer 2010 (1*), nr. 13a; De Bruijn-Luckers 2008 (T&C Pers.- en fam.), art. 8 EVRM, aant. 2; Vlaardingerbroek e.a. 2011, p. 12-13.)

Als de belangrijkste gezinsbanden van broers zoals in dit geval zich in België bevinden kan wel degelijk gewag worden gemaakt van een schending van artikel 8 EVRM indien een familielid verplicht wordt om zonder meer terug te keren. (zie naar analogie ook EH RM 13 februari 2001, nr. 47160/99 (Ezzouhdi/Frankrijk).)

Dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de nodige vergunningen te bekomen niet in disproportionaliteit staat met de schending van het gezinsleven van verzoeker kan derhalve niet worden aanvaard.

Er is bovendien geen enkele zekerheid dat de bevoegde instanties in het land van herkomst zullen meewerken om verzoeker de nodige documenten te verlenen en evenmin binnen welke tijd dat verzoeker een "eventuele tijdelijke verwijdering" van zijn familie zal moeten doormaken. Verzoeker en zijn familie verkeren op dat vlak in absolute onzekerheid.

Omgekeerd kan dus eerder gezegd worden dat het toekennen van een verblijfsvergunning een maatregel is die veel minder nadeel toebrengt aan verwerende partij/ de Belgische staat dan dat het niet toekennen ervan aan verzoeker nadeel zou bezorgen gelet op de schending van het familieleven van cliënt. Dat is uiteindelijk de proportionaliteitsafweging die dient te worden gemaakt.

Dit dossier dient bovendien in concreto te worden beoordeeld, waarbij rekening dient te worden gehouden met alle individuele elementen in dit dossier, waaronder het feit dat verzoeker en zijn broer deel uit maken van de Belgische samenleving en hier erg goed zijn geïntegreerd meespelen in de beoordeling in concreto.

Verwerende partij stelt zelf dat de beoordeling van de proportionaliteit dient te gebeuren op basis van de concrete gegevens van het dossier;

Uit het dossier blijkt dat verzoeker al jarenlang al zijn familiale, sociale en economische belangen in België heeft en hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst.

In dit geval dient dan ook te worden besloten dat art. 8 EVRM wordt geschonden indien de bestreden beslissing zou wordt bevestigd.”

2.2.4.2.2. De Raad moet allereerst nogmaals opmerken dat de kritiek van verzoeker is gericht tegen de beslissing van 17 maart 2016 waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en dat hij door het in vraag stellen van de motivering van voormelde beslissing niet aantoont dat de in voorliggende zaak tweede bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

Daarnaast moet worden aangegeven dat om tot het bestaan van een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, te kunnen besluiten vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap dient te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “*hecht*” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verzoeker bewijst niet dat hij effectief verwant is met de persoon die hij omschrijft als zijn broer. Hij toont ook niet aan dat hij een relatie heeft met het gezin van de persoon die hij zijn broer noemt die dusdanig hecht is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat de persoon die verzoeker omschrijft als zijn broer reeds langer in België woont en dat verzoeker niet naar België is gekomen om diens gezin te vervoegen, maar om zelf een gezin te stichten met een Belgische vrouw. Het is voorts niet betwist dat verzoeker dertig jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige familieleden – waarbij moet worden herhaald dat in casu geen familieband werd aangetoond – kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker bewijst deze afhankelijkheid evenwel niet. Hij geeft daarentegen, door het voorleggen van allerhande stukken, te kennen dat hij volledig autonoom kan functioneren. Verder moet nog worden aangegeven dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, Javeed/Nederland) wordt bevestigd dat uit het louter bestaan van normale emotionele banden tussen familieleden geen vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en de persoon waarvan hij stelt dat het zijn broer is en diens gezin dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 26 november 2013, nr. 1785/08, Vasquez/Zwitserland).

Er moet tevens worden aangegeven dat verzoeker wist dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten om een gezinsleven te kunnen uitbouwen met zijn toenmalige Belgische echtgenote en dat hij geen verder verblijfsrecht kon laten gelden indien hij deze relatie op korte termijn verbrak. Door te stellen dat hij dankzij het verblijfsrecht dat hem werd toegestaan ingevolge zijn huwelijk met een Belgische vrouw banden met België opbouwde, toont hij niet aan dat verweerder artikel 8 van het EVRM schond door de tweede bestreden beslissing te nemen nadat verzoeker uit de echt was gescheiden, zijn verblijfsrecht werd beëindigd en zijn aanvraag om machtiging tot verblijf was afgewezen. Uit artikel 8 van het EVRM kan trouwens geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker, die in Kosovo werd geboren, opgroeide en er het grootste deel van zijn leven verbleef maakt ook niet aannemelijk dat hij zijn leven in dat land niet kan verderzetten. Verzoekers argumentatie dat hij in onzekerheid verkeert omdat hij niet weet of de nodige documenten hem zullen worden verleend laat, nu deze onvoldoende zwaarwichtig is, evenmin toe te besluiten dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft miskend. In deze omstandigheden en gelet op het feit dat het laten naleven van de verblijfswetgeving vereist is ter bescherming van de openbare orde kan niet worden besloten dat er sprake is van een disproportioneel optreden van verweerder.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.4.3.1. Verzoeker stelt het volgende in wat hij omschrijft als zijn derde middel:

“Verwerende partij gaat er zonder meer van uit dat verzoeker “voor korte tijd bij familie, vrienden of kennissen in zijn land van herkomst kan verblijven in afwachting tot een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf”.

Verzoeker heeft geen banden meer met en in Kosovo. Hij heeft gedurende 7 jaar geen contact meer gehad met zijn 'kennissen' in Kosovo. Het is dan ook logisch dat er niemand staat te springen om verzoeker gedurende onbepaalde tijd op te vangen én hem financieel te onderhouden. Het is immers geenszins met zekerheid vast te stellen hoe lang een aanvraag tot machtiging van verblijf hangende blijft.

Verzoeker heeft zijn volledig volwassen leven in België doorgebracht, de enkele ‘vrienden’ die hij had gedurende zijn verblijf in Kosovo, zijn ondertussen vreemden geworden.”

2.2.4.3.2. De Raad kan, samen met verweerder, slechts vaststellen dat verzoeker in zijn derde “middel” geen voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden voorziet (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Er is derhalve geen sprake van een ontvankelijk middel.

2.2.4.4.1. In wat als een vierde middel wordt aangevoerd verstrekt verzoeker de volgende uiteenzetting:

Verzoeker had sinds 05.09.2014 een arbeidsovereenkomst. Hij was tewerkgesteld als keukenhulp in een restaurant. Hij oefende deze job voltijds uit en kon in zijn eigen onderhoud voorzien.

Verzoeker is afhankelijk van het verkrijgen van een verblijfsvergunning om zijn arbeid ter te kunnen hervatten aangezien de uitvoering van de arbeidsovereenkomst noodzakelijkerwijs is moeten worden geschorst, gelet op het feit dat concludant uitgeprocedeerd is wat betreft zijn aanvraag tot het verkrijgen van machtiging tot vestiging.

Hiervan is verzoeker dus afhankelijk, hetgeen een bijzondere omstandigheid vormt en aldus een ontvankelijkheidsvoorwaarde is waaraan verzoeker voldoet.

Dienaangaande wordt verwezen naar onderstaande rechtspraak:

R.v.St. (15e k.) nr. 101.310, 29 november 2001, <http://www.raadvst-consetat.be> (15 oktober 2002); A.P.M. 2001 (samenvatting), afl. 10, 239; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), afl. 119, 483.

"Aangezien het verkrijgen van een verblijfsvergunning in het onderhavige geval een voorwaarde vormt voor de toekenning van een arbeidsvergunning, kan een persoon die in België woont rechtmatig ervan uitgaan dat zij zijn concrete mogelijkheden verhoogt om de uitvoering van een arbeidsovereenkomst te hervatten indien hij eerder vanuit België een verblijfsvergunning verkrijgt. Dit kan in bepaalde omstandigheden de indiening verantwoorden van een aanvraag op grond van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet.

In deze omstandigheden kan het onderzoek van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van art. 9, lid 3 van de wet, wanneer dit soort van motief wordt aangevoerd, zonder meer gebaseerd zijn op het verstrijken van de arbeidsvergunning. "

Verzoeker kan geen arbeidsvergunning bekomen via de geijkte weg, zoals voorgesteld door verwerende partij, daar hij als kok werkte, waardoor hij niet is vrijgesteld van een arbeidsonderzoek en derhalve zijn aanvraag moet indienen vanuit zijn land van herkomst, hetgeen onmogelijk is om bovenstaande redenen.”

2.2.4.4.2. Opnieuw moet worden gesteld dat verzoeker nalaat om te duiden welke rechtsregel of welke bepaling van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht, zodat ook de uiteenzetting die hij doet onder de hoofding “d.geen arbeidsvergunning” niet kan worden beschouwd als een ontvankelijk middel.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK